

Stratená alebo zachránená

„Ááááá,“ veľký vzdych. „Dobré ráno Aurora,“ povedala Lillian, jej spolubývajúca. Aurora sa posadila na posteľ a obzrela sa. Stále bola v tej istej pivnici toho istého ozrutného domu v ktorom vyrastala. Pozrela sa na starožitné hodiny, ktoré boli na stene. Odbilo päť hodín. Hneď sa zobudila. JE POZDE!!! Vtom okamihu zoskočila z postele a letela sa obliecť. Lillian ju rýchlo nasledovala. Obidve sa obliekli do služobníckych šiat a trielili k východu. Vyšli po schodisku a doklusali na chodbu, kde ich už čakal Jack. Jack bol stále upravený komorník v ich veku. „Dobré ráno dámy, zase meškáte. Chodte do kuchyne!“ ohlásil im svojim stále chladným hlasom. Preto sa Aurora a Lillian rozhodli poslúchnuť. V kuchyni ich už čakala pekne veľká kôpka špinavého riadu, a tak sa do nej pustili. Okolo obeda ich Jack navštívil v kuchyni a hovorí Aure: „Slečna Davina by si dala na večeru hríby s fialkovou omáčkou ale fialky v záhrade nie sú, preto máš ísť do lesa nejaké nazbierať!“ „Myslíš Prekliaty les? Do toho v živote nevkročím!“ zvrískla Aurora. „Ale budeš musieť!“ prikázal jej Jack, „lebo obidvaja prídeme o prácu.“ „Fajn!“ nechala sa presvedčiť Aurora. A tak sa vydala do Prekliateho lesa. Pred odchodom si preistotu zaistila dýku na stehno pod sukňou. Ako tak kráčala úzkym vyšliapaným chodníkom zacítila nezvyčajnú vôňu. Mala kvetinový až sladký zápach. Z ničoho nič odpadla. Prebudila sa v malom ošarpanom brlôžku a vedľa nej stál - malý démon. Bol vysoký asi ako desaťročné ľudské dieťa. Mal mätovozelené dlhé vlasy zviazané do drdolov. Aurora usúdila, že je to dievča. Malá démonka mala na sebe bojové šaty a bola ovešaná všetkými typmi zbraní. Okrem toho bola na nej ešte jedna zvláštna vec. Na jej hlave sa vynímali špicaté uši. „Kto si? A čo odo mňa chceš?“ vyhrkla Aurora zo strachu a prekvapenia. „Po prvé ahoj, po druhé som Hariti a po tretie, ja od teba nič nechcem,“ odpovedala malá démonka na otázky. „Tak prečo som tu?“ stále nechápala Aurora. Vtedy si všimla, že jej skrytá dýka je vedľa nej na stolíku. „No, skôr by si mi mala ďakovať, zachránila som ti život Aurora McLorry.“ „Ty poznáš moje meno?“ prekvapila sa Aurora. „Áno, pretože ja som tvoja strážkyňa z druhého sveta.“ „Čože!?“ zarazila sa Aurora. „Asi je ťažké to hneď pochopiť, ale v mojom svete sa stalo zopár strašných vecí.“ „Akých?“ vyzvedala Aurora. „Niektori otvorili portál do nášho sveta a uniesol vládovho syna, môjho brata a uväznili ho v dome, z ktorého si práve prišla,“ vysvetlila Hariti. „Och, to mi je ľúto.“ odpovedala Aurora. „Ty si tá, ktorá ho môže vyslobodiť.“ „No najprv sa potrebujeme dostať z tohto lesa a vrátiť ťa do ozrutného domu.“

Keď sa im podarilo vyjsť z lesa, objavil sa pred nimi dom. Bol iný ako si ho Aurora pamätala. Okolo neho bola tmavá bariéra. Vtom Hariti zmizla. Aurora sa obzerala okolo seba ale nikde ju nebolo. „Hariti kde si?“ vykričala Aurora. V tom si uvedomila, že prekročila hranicu medzi Prekliatym lesom a tým ozrutným domom. Prekročila hranicu späť do Prekliateho lesa a vtom sa Hariti objavila hneď vedľa nej. „Aha, tak takto to funguje,“ pochopila Aurora. „Odtiaľto už musíš pokračovať sama Aurora,“ povedala Hariti a zmizla. Aurora sa vydala smerom k domu. Vklzla doň ako tieň. Vyšla po schodoch do izby slečny Daviny. Dvere boli pootvorené, nakukla dnu a uvidela niečo hrôzostrašné. Na stene bol pripútaný démon podobný Hariti. Pravdepodobne to bol on - jej brat. Bol vychudnutý a vyzeral vyčerpane. Aurora sa rozhodla konať. V okamihu ako sa ho pokúsila vyslobodiť jej začali žiariť ruky. Bolo to ružovo-zlaté svetlo. Okovy, ktorými bol Haritin brat pripútaný, zrazu spadli na zem. Brat sa okamžite postavil, akoby ho naplnila tajná sila. „Zdravím ťa moja záchrankyňa, volám sa Marshall. Ďakujem ti za vyslobodenie. Musíme sa dostať čo najrýchlejšie preč. A tak bežali ako o život do Prekliateho lesa. Keď prešli hranicu Aurora sa otočila a pozrela sa na dom. Vedľa nej stála Hariti s vystretými rukami napred a niečo si mrmľala. Vtom ozrutný dom vzbĺkol v zelenom ohni. Aurora zhíkla: „Lillian nie!“ padla na kolená a plakala.

Meno Autora: Sára Sebők

Vek: 12 rokov

Kategória: II.

Škola: Evanjelická základná škola Zlatice Oravcovej, Rimavská Sobota

ročník: siedmy